26.

Вôдъ безсонницъ й утомы
На лици ся застла
Блѣдôсть, а въ очохъ холодный
Гнѣвъ сблыщить, ~~[illegible]~~ мовь лѣдъ твердый.

Дума про Маледикта Плоскоуба

Ой якъ стала по цѣлому свѣтѣ велика бѣда,
Якъ не стало миру христіяньскому нѣ сюда, нѣ туда,
То у славному мѣстѣ Берлантелику
Збирало ся лыцарôвъ-буйтурôвъ безъ ликy.
То берлантелицкій князь, Маледиктъ Плоскоубъ,
На прôзвище „Капустяный лобъ“
Исклиная усю свою громаду,
Щобы радити преславную раду,
Якъ имъ дружно на ворога „русскоити“ стати,
Его пôдъ ноги стоптати,
И зъ свѣта бѣлого безъ полики зôгнати?...
То зôйшли ся у „Народнôмъ дворѣ“
Нѣ поборники, буй-туры й богатырѣ.
То почавъ попереду самъ князь казати,
Бородою на всѣ боки хитати, —
Говоривъ ось якими словами:
– Господинове почтенні, погано буде зъ нами!
Нападають на насъ не-другôвъ легіоны,
Клевещуть на насъ не-правди міліоны, –
И зимою и лѣтомъ
Поругають насъ передъ цѣлымъ свѣтомъ!
А ще стали „слова нашого языка“ зневажати;*
Стали насъ уродливыми звати, –
Та ще смѣють публично насъ критикувати,
Та кричать, трохи не похропнуть,
Що грошѣ народні до рукъ нашихъ линуть!
Гей, почтенні господинове, погано сидѣти, –
Щось наше давне сонце потухло, не грѣє,
Щось наша давна пѣсня нѣмѣє!
Тожь я нынѣ зазвавъ васъ сюда,
Розказавъ вамъ, яка наша бѣда, –
Дайте раду, якъ злу запобѣчи,
Щобъ не сталися зъ нами ще страшнѣйшіи рѣчи!“

Ту були ще и другі штуки: тріумфатори,
Самі чесні рицарі-[illegible],
Самі мудрі, хоть скрий на слова,
Всі, хоч голови, урядій череда.

Що перший поборникъ, що Лесь-Ковальский,
Що славный [illegible], Тиховичъ-Михальский,
~~Що [illegible]~~ Неприсъ Стерновичъ,
На прôзвище „Радъ“-постаршовичъ.

Тутъ стоятъ еще старець Дмитро Полтава,
Що ума не навчивъ ся черезъ довгі лѣта,
Якъ Климентій Кроль [illegible] Касукъ,
День и нôчь Богу молитъ „Милку“!

А при нимъ Лукъ [illegible] ученый отець Калинка,
Которому вѣкъ въ [illegible] слава –
А при нимъ невѣдомый [illegible]
Поглядала на сонѣ [illegible] що [illegible]